

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra KONGENS SKYGGE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 6. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679266435104/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Han kunde os et Skrivt oplade
I hver en Lilies Hjertekrog,
Og lod os læse Rosens Blade,
Som var det i en Psalmebog.

Tilsidst han knytted' vor Forening,
Til Kirken førde han os hen,
Vi saae, det var hans Hjertensmening,
At han af Hjertet var vor Ven;
Thi som Forlover stod han sammen
Med Fader der, og hørde paa
Vor Eeed, vort Ja og Præstens Amen,
Da vi for Herrens Altar laae. —

De mener nok, det var paa Tide,
Jeg skulde sig Dem hans Navn?
Hver Elsker faaer det nok at vide,
Omslynget af den Elsktes Favn;
Og for de andre gode Venner
Vil det nok ogsaa blive klart;
Thi mærker han, De ham ei kjender,
Saa hævner han sig sikkert snart.

KONGENS SKYGGE.

I.

Hans Haar var Snee, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat,
Og Sjælens Straaler gennem Øiet
Knap trængde ud fra Kummers Nat.

Det var i Høst; — og Bøgeskoven
Alt farved' guult sit Bladetelt;
Han stod paa Klinten der, hvor Voven
Opskummer høit fra store Belt.
Jagthornet lød fra stille Dale,
Mildt straalde Himlens Aftenskin,
Men tolked' ei den mørke Tale,
Som stod indgravet paa hans Kind.
Der laae et Væv af Sorgens Traade
Med Smertens Islæt for hans Blik,
Og fra hans Ansigts dybe Gaade
Kun Fortids Dæmmerlys fremgik.

II.

Før bar han stolt tre Kroners Smykke,
Men Landets hjelmbedækte Slægt
I Støv hans Hoved monne trykke
Formasteligt med Hovmods Vægt. —
Naar Bonden lægger Sæd i Jorden,
Han høster Guld af Jordens Skjød,
Men denne Sæd et Træ er vorden,
Skjoldbaarnes Skræk, og Frugten — Død.
Brat Herremandens Kinder blegned,
Naar Drøtten mælde Vredens Ord,
Død og Fordærvelse var tegnet
Paa Adelsskjold, hvor han fremfoer.
Men Bonden, — tryk til Ploven støttet, —
Paa ham kun stoled', og paa Gud,
Taknemlig, tro han Spaden bytted
Med Sværdet paa hans Herrebud. —
En Søn af tvende Aldre var han;